

Sygn. akt III CSK 289/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa W. P.
przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę oraz ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie
obciążając powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok z dnia 9 października 2013 r. Sądu Okręgowego w K. w ten sposób, że powództwo oddalił w sprawie o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę oraz ustalenie.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, gdyż - według skarżącego - naruszona została zasada bezpośredniości postępowania dowodowego (art. 235 § 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r. nie publ.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r. – zasadą prawną – III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124), sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia. Sąd Apelacyjny zrealizował to uprawnienie, przy czym okoliczności sprawy nie wymagały ponowienia lub

uzupełnienia postępowania dowodowego. W niniejszej sprawie chodziło wyłącznie o odmienną ocenę wniosków wynikających z ustaleń Sądu pierwszej instancji; Sąd Apelacyjny dokonał tego zabiegu w ramach swej funkcji rozpoznawczo-kontrolnej, a jego ustalenia nie mogą być już podważane (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Niezależnie od tego należy podkreślić, że dopuszczenie dowodu przeprowadzonego w innej sprawie nie stanowi naruszenia zasady bezpośredniości (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., IV CKN 1141/00, nie publ. i z dnia 15 października 2009 r., I CSK 238/09, OSNC-ZD 2010, nr 3, poz. 68). Strony nie żądały zresztą powtórnego przeprowadzenia postępowania dowodowego przed Sądem drugiej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), odstępując – w związku z sytuacją życiową i majątkową powoda – od obciążania go kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).